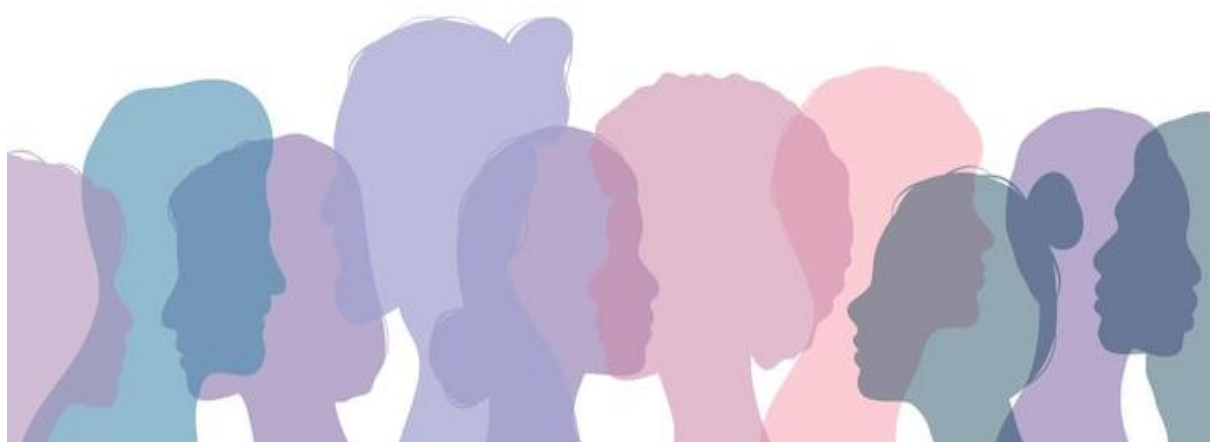

Rondalles del món i dones II

Irene de Puig
Març 2026

1

Com ja és habitual en els darrers anys, des del GrupIREF proposem un recull de rondalles amb protagonistes femenines per celebrar el Dia de la Dona en els diferents nivells educatius, tot i que, com sempre recordem, són perfectament intercanviables. [Veure a Dossiers temàtics](#)

Llicència de Creative Commons Guia Rondalles del món i dones II
Autora: Irene de Puig Olivé.
Està subjecta a una llicència de Reconeixement-NoComercial- SenseObraDerivada 4.0
Internacional de Creative Commons.

Amb un bon nivell de comprensió lectora i un diàleg acurat sobre les qüestions que plantegen, aquestes propostes poden donar lloc a una sessió significativa i especialment adequada per a aquesta commemoració.

Al final, com és costum, hi trobareu també algunes activitats suggerides i diversos recursos complementaris.

Educació Infantil	Baratxuri	Andoain, Gipuzkoa
Primer cicle Primària	Khan i la noia sàvia	Àvars
Segon cicle Primària	L'esposa espavilada	Itàlia
Tercer cicle Primària	L'anciana i el robatori del foc	Algèria
Primer cicle ESO	La princesa del desert	Iraq
Segon cicle ESO	L'astuta Marcel·la	Filipines

2

Baratxuri Educació Infantil

Ja fa molt de temps, a Andoain, a Gipuzkoa, hi vivien un pare, una mare i una filla. La filla era tan petita que li havien posat de nom Baratxuri (cap d'allís). Però era una noia llesta i tenia molta força, per la qual cosa ajudava la seva mare a la casa i el seu pare a la feina del camp.

Un dia, la mare li va preguntar que portés el menjar al pare, que estava en una horta llunyana. Com que el camí era llarg, Baratxuri va treure l'ase de l'estable i es va instal·lar a la seva orella. L'ase coneixia el camí perquè l'havia recorregut moltes vegades, i aviat van arribar on era el pare.

—Vaja! Avui vens sol, burret? —va preguntar l'home en veure l'ase.

—No! —va respondre Baratxuri, abocant-se a l'orella de l'ase—. També vinc jo!

El pare, molt content de veure la seva filla, va agafar la nena i la cistella del menjar i tots dos es van posar a dinar mentre l'ase pasturava.

Després de dinar, el pare va tornar a la feina i Baratxuri cap a casa, amagada a l'orella de l'ase, tal com ho havia fet a l'anada. En creuar un bosc per on havien

Llicència de Creative Commons Guia Rondalles del món i dones II
 Autora: Irene de Puig Olivé.
 Està subjecta a una llicència de Reconeixement-NoComercial- SenseObraDerivada 4.0
 Internacional de Creative Commons.

de passar, Baratzuri va sentir uns lladres que es repartien unes mercaderies robades aquell mateix dia al mercat d'Andoain.

—Això per a tu, això per a tu i això per a mi—deia el que semblava el cap.

—I per mi? —va preguntar Baratzuri.

En sentir seva veu, els tres lladres es van espantar una mica, però com que no van veure ningú van seguir amb el repartiment.

—Això per a tu, això per a tu i això per a mi.

—I per mi? —va tornar a preguntar Baratzuri.

Aquest cop els lladres es van aixecar i van començar a buscar l'intrús que demanava una part del robatori. Només van veure el ruc, van creure que la veu que havien escoltat era un ressò i es van continuar repartint les mercaderies.

—Això per a tu, això per a tu i això per a mi.

—I per mi? —va insistir Baratzuri—. Que potser no em donareu la meva part?

Creient que eren els follets del bosc, els lladres van fugir molt espantats, deixant allí tots els objectes robats.

Baratzuri va baixar de l'orella del ruc, va carregar-hi el sac i se'l va endur a casa. L'endemà va anar amb els seus pares al mercat d'Andoain, va explicar el que havia passat i va tornar tot el que havien robat els lladres als seus propietaris.

Nota pel professorat: Baratzuri, Ukabiltxo, Kukubiltxo, Barbantxo..., són diferents personatges les històries dels quals coincideixen, i que adopten algun d'aquests noms segons la zona d'Euskal Herria en la qual es contin aquests relats.

Són nens molt petits, de la grandària d'un puny, però no són nans. Els seus pares són normals i ells fan les labors que feia qualsevol nen en el camp.

J. M. de Barandiaran esmenta a tot aquests petits personatges, i nosaltres hem triat a Baratzuri per ser l'única noia entre tots ells. Extret de [Basquemythology](#)

Khan i la noia sàvia

Primer cicle de Primària

Hi havia una vegada un khan cruel i traïdor. Va causar molts problemes al poble amb la seva opressió i extorsions.

Un dia el khan va ordenar que s'anunciés el seu nou decret.

"El Gran Khan", van cridar els heralds, "ha fet una llista de tots els habitants del Khanat i farà tres preguntes a cadascun d'ells". Qui respongui correctament serà alliberat en pau, i qui respongui incorrectament serà executat.

La gent en sentir això i va començar a murmurar. Però el poder era del costat del khan, i tothom havia de fer torns per anar al palau i respondre. Molts caps, diuen, van sortir volant de les seves espatlles aleshores.

I ara va ser el torn d'un pobre home que tenia una filla única. El pobre es va entristir i la seva filla li va dir:

Llicència de Creative Commons Guia Rondalles del món i dones II

Autora: Irene de Puig Olivé.

Està subjecta a una llicència de Reconeixement-NoComercial- SenseObraDerivada 4.0 Internacional de Creative Commons.

- "Queda't a casa, pare, jo mateix aniré al khan i respondré les seves preguntes". El pobre home no hi va estar d'acord al principi, però la noia va insistir i va anar amb valentia al palau.

- Què hi fas aquí, dona? - En Khan es va sorprendre.

- Oh khan! El meu pare està greument malalt i m'he atrevit a substituir-lo.

El Khan va acceptar i li va preguntar:

- Què és el més sensible? Què és el més ràpid? I què és el més injust?

- "El més sensible són les orelles, el més ràpid són els ulls, i el més bonic, tothom ho sap, és la teva ira, oh khan", va respondre la noia amb un somriure.

El Khan, rabiós, va ordenar que la deixessin anar, però abans va dir:

- "Tornarem a provar la teva saviesa".

El segon dia, el khan va enviar a la filla del pobre un parell de taules de batre velles, ordenant-li que les cosís roba elegant:

"Digues al khan que compliré la seva ordre, però no tinc cap bon fil". Que em faci fils amb aquestes pedres", i amb aquestes paraules la noia va lliurar al missatger un parell de llambordes.

La propera vegada, el missatger del Khan va portar quinze ous i va ordenar que l'endemà li tornés quinze gallines. La noia va donar al missatger un grapat d'ordi i va dir:

- "Que el khan sembri aquests grans i recollirà la collita demà". En cas contrari, els seus pollastres moriran de gana.

El khan va rebre la resposta i es va adonar que l'havien deixat com un ximple. I va deixar de matar gent segons el seu mal caprici, i aviat, diuen, va morir. I la noia es va casar amb el primer un gentil genet i encara és viva.

4

*

Nota pel professorat: Extret de: *Contes populars àvars* [Èpics, mites, llegendes i contes] traduït per [D. M. Ataev](#). (Els àvars són un poble caucàsic que viu principalment al [Daguestà](#)).

L'esposa espavilada (variant)

Segon cicle de Primària

Una vegada hi havia un gran cap que es ventava de la seva intel·ligència. Sempre que hi havia una discussió entre dos persones del seu poble, ell en trobava la solució satisfactòria.

Un dia, el cap va trobar la sabata de son peu. Va conèixer una dona bonica i llesta, que vivia a un poble veí. El cap va decidir fer-ne la seva esposa, però des de bon començament va deixar les coses clares.

- Jo sóc qui soluciona els problemes, en aquesta casa -li digué-. No provis mai d'interferir en la meva feina. Si ho fas, no et toleraré més al meu costat i t'enviaré immediatament al lloc d'on has vingut.

Llicència de Creative Commons Guia Rondalles del món i dones II
Autora: Irene de Puig Olivé.
Està subjecta a una llicència de Reconeixement-NoComercial- SenseObraDerivada 4.0 Internacional de Creative Commons.

Durant un temps, l'esposa del cap va tenir molta cura de no involucrar-se en els assumptes del seu marit, però un dia no va poder resistir-s'hi. La solució d'un problema era tan òbvia que no va poder evitar donar el seu consell.

El cap es va enfurir.

-Et vaig dir què faria amb tu si això succeïa -va cridar-. Escull una cosa d'aquesta casa per endur-te i vés-te'n. Vull que demà ja no siguis aquí.

De fet, el cap i la seva dona s'estimaven i s'entenien molt bé. Cap d'ells no volia separar-se de l'altre. Però el cap havia estat ferit en el seu orgull i no va voler fer-se enrere. Aquella nit, entristit pel que havia passat i animat per la seva esposa, va beure més vi de palma del que li convenia i va caure rodó.

Immediatament, la seva dona el va traslladar a la casa de la seva pròpia família.

Quan el cap es despertà al matí, va exigir de saber que dimonis passava.

-Ah! -va exclamar l'esposa-, vas dir que em podia endur una cosa de casa i allà només hi havia una cosa que realment volia tenir sempre amb mi: Tu! Així doncs, et vaig portar aquí.

El cap no va poder evitar un somriure. Amb una dona tan espavilada, qui li'n podria donar la culpa?

Nota pel professorat: Font: Contes de 1880s, Contes de fades italians (Altres: La senderuola)

L'anciana i el robatori del foc

Tercer cicle de Primària

Hi havia una vegada, fa molt, molt de temps, un poble de pagans que havia estat maleït. Déu, que estava furiós per la seva heretgia, va decidir castigar els seus habitants privant-los de foc durant els hiverns. Els dies van anar passant, i la temperatura anava baixant cada cop més, fins que un dia el fred es va fer insuportable. Molts vilatans van morir; i els que encara quedaven amb vida van provar tots els mitjans possibles per fer foc, però cap no va donar resultat. Els habitants dels pobles veïns no van voler anar a ajudar-los. Un dia un dimoni es va acostar al llogaret i els va proposar foc a canvi de tota la sal que tinguessin. Però era una trampa, perquè la sal els servia per mantenir allunyats els mals esperits. La posaven per tot arreu; a les xemeneies, prop de la porta principal, sota els coixins o sobre els llavis dels nadons. Els vilatans van acceptar el tracte sense sospitar el que estava tramant. Ningú no es va adonar de l'enorme perill que corrien; ningú, excepte una dona gran, que era molt devota. Sabia que aquell que els havia visitat no era un veritable dimoni; només era un geni petit, perquè els de veritat, els que eren forts i poderosos, eren invisibles, i per tant ningú no hauria pogut ni tan sols sentir-lo parlar. En canvi, els genis, ja fossin febles o forts, podien adoptar qualsevol forma, fos la que fos, fins i tot la del seu

Llicència de Creative Commons Guia Rondalles del món i dones II

Autora: Irene de Puig Olivé.

Està subjecta a una llicència de Reconeixement-NoComercial- SenseObraDerivada 4.0 Internacional de Creative Commons.

gran mestre, que era Satanàs. La vella se'n va anar a veure aquell fals dimoni i li va dir:

—Si de debò aspireu a ser un geni poderós, hauríeu de seguir els meus consells.

—I qui t'ha dit a tu que jo no sóc poderós, vella closca? —va respondre ell. La vella li va preguntar:

—Com t'atreveixes a parlar d'aquesta manera a una bruixa? Que no saps que seria capaç d'esbrinar si ets un veritable dimoni i no un simple geni? No saps que tinc al meu servei partides senceres de genis, que són molt més fortes que tu i que podrien destruir-te en un obrir i tancar d'ulls?

—Perdona'm, si us plau! —va dir el geni—. No en tenia ni idea. Ella va continuar:

—Està bé. Digueu-me, t'agradaria ser més poderós?

—És clar que sí —va respondre ell—. Però, digueu-me, per què vols ajudar-me? Per què et preocupes per mi? Ella li va respondre:

—Perquè sé que tu ets més llest que els altres. Tu no tens escrúpols; has enganyat els vilatans per alliberar els teus germans. Et necessito al meu costat. Però, digueu-me, estaries disposat a sacrificar els altres genis del poble?

Ell li va respondre:

—És clar! Seria capaç de qualsevol cosa per tal de ser poderós.—Aleshores perfecte —va dir la vella—. En aquest cas, reuneix-los tots. Jo us estaré esperant al mig del bosc fins a l'alba de la tercera lluna plena. La nit de la data assenyalada els genis van acudir a la cita. Només arribar, la vella els va envoltar amb sal i els va deixar atrapats; no podien escapar-se. Després va començar ruixar-los amb aigua de mar que havia estat beneïda amb algunes aleies de l'Alcorà. Els dimonis es van fer petits. Van perdre totes les forces. Van sortir cremant i van començar a morir un per un. Llavors ella va treure el seu bastó de canya i el va calar amb el foc que sortia dels genis. I així va ser com la vella va enganyar el fals dimoni. A continuació els va portar el foc als vilatans, i es van posar molt contents. Es van penedir d'haver estat pagans i van donar gràcies a Déu per haver-los enviat a aquella dona perquè els ajudés.

*

Nota pel professorat: Font: Óscar ABENÓJAR, [The Old Woman and the Theft of Fire. Types and Distribution of the Variants of the Myth](#), (Hankuk University of Foreign Studies). I també [La anciana y el robo del fuego. Tipología y distribución de las variantes del mito](#)

La princesa del desert

Primer cicle d'ESO

Un rei, que creia que posseïa totes les qualitats i tenia la veritat sobre tot, no podia suportar ser contradit. Evidentment era com tothom: no sempre tenia raó i de vegades s'equivocava. El sobirà tenia tres filles grans, a les quals donava lliçons a tot hora. Dues de les princeses sempre estaven d'acord amb ell. La

Llicència de Creative Commons Guia Rondalles del món i dones II
Autora: Irene de Puig Olivé.
Està subjecta a una llicència de Reconeixement-NoComercial- SenseObraDerivada 4.0 Internacional de Creative Commons.

tercera, no necessàriament. Va ser al final d'una de les seves avorrides lliçons de moral que el rei va impartir, segur de l'aprovació dels seves filles:

- Sou vives gràcies a mi. Per tant, el vostre futur, el vostre destí, aquesta vida que teniu depèn només de la meua voluntat. El vostre destí està a les meves mans. Les dues princeses grans que invariablement estaven d'acord amb ell ho van aprovar. La tercera el va contradir:

- Pare, per naixement, obeeixo les lleis del regne. Però la meua vida em pertany i el meu destí està a les meves mans.

El monarca va arrufar les celles, els seus ulls brillaven, els seus llavis tremolaven de ràbia. Va dir amb amenaça:

- Ja veuràs qui decideix el teu destí!

El rei va fer portar la seva filla a la presó. I allà llanguí durant anys. La seva complexió es va afeblir, va perdre els colors, i tota ella va desmillorar.

Com a visites, tenia les de la seva mainadera, que li portava els àpats, i les del seu pare, que eren més aviat rares, però es queixava de la seva raresa? Cada cop que venia, li deia la mateixa tornada:

-"Digues que tinc raó i et trauré les cadenes!" Gaudiràs dels privilegis del teu rang, com les teves germanes. El teu destí està a les meves mans: admet-ho! És per la meua voluntat que esteu a la presó, sí o no?

A la qual cosa la princesa va respondre:

—No, pare, és per la meua decisió.

I va creure oportú detallar el seu propi punt de vista:

- Sóc jo qui opto per romandre a la presó en negar-me a fingir que aprovo el vostre punt de vista. Tanmateix, només hauria de mentir-vos perquè s'obris la meua presó! Per tant, el meu destí està a les meves mans.

El rei gairebé va tenir un atac de ira.

- Ah, així que quedar-se a la presó, és decisió teua? Bé, doncs avui decideixo alliberar-te, perquè ja no et vull donar de menjar, serp! Sóc jo qui decideix, ho sents? Sóc jo! -Va dir foll de ràbia-. Trobaré un lloc fet per a tu: el desert, el paradís dels desterrats, dels rebels, dels que ningú no vol, dels que ningú no estima, amb els animals salvatges, els teus semblants.

Així que la princesa va ser alliberada sense i portada al desert, on la seva escorta la va abandonar.

Els seus anys a la presó havien reforçat la seva resistència, la seva temeritat i el seu gust per la senzillesa. En lloc d'amagar-se, espantada, al buit d'alguna roca, va explorar el seu nou domini, sense deixar de meravellar-se:

- Això serà casa meua, molt més bonic que la meua presó!

La casa era una petita cova, gens humida, prou il·luminada per uns forats primers al sostre. La seva única entrada era prou ampla perquè ella pogués lliscar-hi i massa estreta perquè hi entrés una bèstia ferotge.

- I aquí tinc el meu hort, amb fruits més dolços que els que se serveixen en plats daurats! El jardí és un oasi, on els dàtils, tresors de l'aire i del cel, cauen de mil caps de palmeres. I l'aigua que necessito, aquí la tinc, més fresca que la que se

serveix en gots de cristall i més fragant que la que s'aboca a una banyera de marbre!

L'aigua era la d'un rierol que, gorgotejant alegrement, regava l'oasi. Va començar a ploure. El sol va tornar a aparèixer i la princesa li va somriure:

- Sol, què seríem sense tu? I què seríem sense el teu amic la pluja? La cova, l'oasi, la riera, la pluja, el sol... Quines riqueses!

La princesa va riure, tan feliç de no haver traït mai les seves conviccions. Va aprendre a fer foc, a conrear les hortalisses que creixien a l'oasi, a evitar les hienes i els lleopards, a no espantar els ocells migratoris que s'aturaven a la riera. Al principi, les gaseles, els llangardaixos, les llebres el miraven amb recel. Finalment, es van acostumar a la presència de qui no pretenia capturar-los.

La princesa parlava sovint al desert:

- Els homes et maleeixen, oh desert, on tot és pau! Aquí, els elements estan en harmonia. No hi ha ordres per cridar, ni ordres per prendre. N'hi ha prou amb respectar-te per mostrar-te generós.

Va apreciar profundament la serenitat de la seva vida quotidiana. I després, de cop, de la nit al dia, tot va canviar. Estava admirant com els coloms apagaven la set al rierol quan un viatger solitari es va acostar a beure allí. En un instant, l'amor va entrar en els seus cors. La princesa va deixar el desert i va anar a la pàtria del viatger. Els joves es van casar. Eren feliços, però la parella va tornar ràpidament per instal·lar-se al desert, perquè ho anhelaven tots dos.

Pedra a pedra van construir la seva casa. Pedra a pedra, van construir altres cases, per als desterrats, els rebels, els que s'amagaven, els que ningú volia, als quals ningú estimava. Pedra a pedra, els desterrats, els rebels van construir altres cases per acollir els que vindrien. Pedra a pedra, una ciutat on regnava la pau i l'harmonia va sorgir del desert.

La seva reputació traspassa fronteres. Segons les paraules que van arribar a oïdes del pare de la princesa, aquesta ciutat va superar la seva en bellesa. Fins i tot semblava que no tenia un rei, dirigit per un parell de savis elegits pel poble!

- Mentida, una ciutat així no pot existir, va murmurar en veu baixa tot el dia, passejant per la sala del tron.

Consumit per la curiositat, va empaquetar les seves coses i va marxar cap a la ciutat que no existia.

En una habitació de casa seva, la parella sàvia esperava el rei, que havia estat anunciat. En senyal de respecte pels seus amfitrions, el monarca va caminar lentament cap a ells, inclinant l'esquena, mirant el terra de terra. Quan estava a prop d'ells, els va mirar furtivament. El rostre de la dona li va dir alguna cosa vagament... Ella se li va acostar per xiuxiuejar:

- Ja veus, pare, el meu destí estava a les meves mans.

*

Nota pel professorat: Font: Conte d'Iraq. Conte sufí. Tret de Plénard, M. *Contes de femmes libres, courageuses et sages*. Ed MARTINIERE, 2021, p.11-17

Llicència de Creative Commons Guia Rondalles del món i dones II
Autora: Irene de Puig Olivé.
Està subjecta a una llicència de Reconeixement-NoComercial- SenseObraDerivada 4.0
Internacional de Creative Commons.

L'astuta Marcel·la

Segon cicle d'ESO

Molt, molt abans que arribessin els espanyols, hi vivia un home que tenia una filla bella, virtuosa i, sobretot, intel·ligent. Ell era un servent del rei. Marcel·la, la filla, estimava el seu pare amb devoció i sempre l'ajudava amb la seva feina. Des de petita havia manifestat un enginy agut i un esperit impertinent. Fins i tot es negaria a obeir ordres injustes del rei. Cap pregunta era massa difícil per a ella de respondre, i el rei estava constantment sorprès de la seva sagacitat. Un dia el rei va concebre un pla pel qual podria posar a prova l'enginyosa Marcel·la. Va dir als seus servents que es procuressin un ocell petit i el portessin a casa seva.

- "Digues-li", va dir el rei, "que faci dotze plats amb aquell ocell".

Els criats van trobar la Marcel·la cosint. Li van explicar l'ordre del rei. Després de pensar durant cinc minuts, va agafar una de les seves agulles i va dir als criats:

- "Si el rei pot fer dotze culleres amb aquesta agulla, jo també puc fer dotze plats amb aquest ocell".

En rebre la resposta, el rei es va adonar que la sàvia Marcel·la l'havia vençut; i va començar a pensar en un altre pla per desconcertar-la. De nou va demanar als seus criats que portés una ovella a casa de la Marcel·la.

- "Digues-li", va dir, "que vengui l'ovella per sis reals, i amb els diners aquesta mateixa ovella m'haurà de tornar viva".

Al principi, Marcel·la entenia què volia el rei. Però va pensar en vendre només la llana, i no l'ovella sencera. Així doncs, va tallar la llana i la va vendre per sis reals, i va tornar els diners amb l'ovella viva al rei. Així, es va tornar a alleujar d'una dificultat. El rei en aquell moment es va adonar que no podia vèncer a Marcel·la en punts de subtileza. Tanmateix, per divertir-se, finalment va pensar en un pla més per posar a prova la seva sagacitat.

Va trigar dues setmanes a pensar-ho. Convocant un missatger, li digué:

- «Vés a la Marcel·la i digues-li que no estic bé, i que el meu metge m'ha aconsellat que begui una tassa de llet de bou. Per tant, ha d'aconseguir-me aquesta medicina, o el seu pare perdrà el seu lloc al palau. El rei també va ordenar que ningú es banyés ni rentés res al riu, ja que l'endemà al matí s'hi volia banyar. Tan bon punt Marcel·la va rebre l'ordre del rei i va saber del seu bany, es va dir:

- "Què fàcil serà per a mi respondre a aquesta ximple ordre del rei!"

Aquella nit, ella i el seu pare van matar un porc i van untar-ne de sang l'estora, la manta i els coixins. Quan va arribar el matí, Marcel·la va portar la roba de llit tacada a la font del riu, on el rei es volia banyar. Tan bon punt el rei la va veure, va dir amb una veu de tro:

- "Per què rentes les teves coses al riu quan saps que vaig ordenar que ningú no s'hi acostés? "

La Marcel·la va respondre:

Llicència de Creative Commons Guia Rondalles del món i dones II

Autora: Irene de Puig Olivé.

Està subjecta a una llicència de Reconeixement-NoComercial- SenseObraDerivada 4.0 Internacional de Creative Commons.

-«A casa nostra, senyor, és costum rentar la estora, els coixins i altres coses tacades de sang, immediatament després que una persona hagi parit un fill. Com que el meu pare va donar a llum ahir a la nit, el costum m'obliga a desobeir la seva ordre, tot i que ho faig molt en contra de la meva voluntat.

- "Tonteries!" va dir el rei. "La idea d'un home donant a llum un fill! Absurd! Ridícul!" —Senyor —va dir la Marcel·la—, és igual d'absurd pensar en treure llet d'un bou. Aleshores el rei, recordant la seva ordre, va dir:

-«Marcel·la, com ets tan enginyosa, intel·ligent i virtuosa, et donaré el meu fill per marit.

*

Nota pel professorat: Font: Dean S. Fansler. *Philippine Popular Tales*. PA. and New York: American Folklore Society and G. E. Stechert and Co., 1921

ACTIVITATS

Suggerim preguntes i qüestions sempre a partir del marc d'un diàleg àgil creatiu. Aquesta activitat ha de ser lúdica i ens hi ajudarà apreciar l'humor i la ironia que hi ha en algunes de les rondalles proposades.

10

SOBRE LA RONDALLA

ABANS D'EXPLICAR LA RONDALLA

- Decidir com l'explicarem, quins recursos usarem: (explicat oralment, llegit en veu alta, amb titelles, amb imatges projectades, teatralitzada, amb objectes...)
- Decidir com l'introduïm. A partir de l'exploració del títol (inferències, relacions, hipòtesis...), segons el país d'on vingui. ... Què ens suggereix el títol...

DURANT L'EXPLICACIÓ O LA LECTURA DE LA RONDALLA

- Fer aturades amb preguntes de comprensió i aprofundiment.
Quan?:
 - En acabar el plantejament
 - En trobar el conflicte
 - Abans d'arribar al desenllaç
- Estimular la participació
- Propiciar el diàleg

Llicència de Creative Commons Guia Rondalles del món i dones II
Autora: Irene de Puig Olivé.
Està subjecta a una llicència de Reconeixement-NoComercial- SenseObraDerivada 4.0
Internacional de Creative Commons.

AL FINAL DE LA RONDALLA

- Relació amb les hipòtesis de l'inici
- Comprensió de l'argument (mots, situacions...)
- Mostrar l'estructura del conte: Com comença? Quin és el problema? Com acaba?
- Inventar nous títols
- Nous títols
- Comparació amb altres rondalles semblants
- Representar
- Creació d'una nova rondalla

SOBRE LA TEMÀTICA

(Caldrà adaptar aquestes qüestions a cada rondalla i a cada edat)

- Quin adjectiu encaixa amb la protagonista de la rondalla?. Afegeix el que creus que falta.

Valenta	Desemparada	Feble
Trista	Espavilada	Llesta
Astuta	sàvia	Prudent
.....		

11

- Comparar les qualitats implicades i preguntar si són exclusives dels homes o les dones.
- De què tracta la rondalla, podeu fer una llista de temes.
- Per quins estats emocionals passa la protagonista: decebuda, il·lusionada, trista, eufòrica, combativa, resignada....
- Què opines del sentit d'iniciativa que té la protagonista?
- Com reacciona el seu entorn?
- El conte es refereix al passat o avui també es podria donar una situació així?
- Què és el que més m'ha agradat del conte.....
- El que menys m'ha agradat del conte.....
- Quina connexió podem establir entre aquest conte amb el dia de la dona?

Llicència de Creative Commons Guia Rondalles del món i dones II
Autora: Irene de Puig Olivé.
Està subjecta a una llicència de Reconeixement-NoComercial- SenseObraDerivada 4.0
Internacional de Creative Commons.

MÉS RECURSOS

Trobareu sis contes de protagonistes femenines a: ***Guia per treballar curtmétratges basats en algunes rondalles recollides per Enric Valor***

- Els guants de la felicitat
- El príncep desmemoriat
- El Castell d'entorn i no entorn
- Abella
- El rei Astoret
- La mestra i el manyà

D'aquests contes se n'ha fet una adaptació en dibuixos animats (entre 8 i 9 minuts) i el GrupIREF n'ha fet una guia completa que trobareu: [AQUÍ](#)

CINEMA

Dones lluitadores

Tres pel·lícules biogràfiques que s'apropen a les vides de dones que, cadascuna a la seva manera, han lluitat pels drets de les dones i per la defensa de la pròpia veu i dignitat.

Dones científiques

En el camp de la ciència hem triat tres pel·lícules que de manera ben diferent ens narren la vida, i sobretot les aportacions científiques de tres **dones** cabdals ...

Dones filòsofes

Volem fer un homenatge a algunes de les dones que ha marcat el període en què va viure i, utilitzant el cinema com a recurs. Presentem tres pel·lícules fonamentals per recuperar la història del pensament en femení.

* * *

Us volem recordar que hi ha oberta la inscripció d'un taller :

**LES DONES EN ELS CONTES POPULARS D'ARREU DEL MÓN.
NI PASSIVES, NI SUBMISES.** Impartit per Irene de Puig

Que es realitzarà sota demanda quan hi hagi un mínim de 10 inscripcions. Podeu fer la inscripció provisional [AQUÍ](#)

Llicència de Creative Commons Guia Rondalles del món i dones II
Autora: Irene de Puig Olivé.
Està subjecta a una llicència de Reconeixement-NoComercial- SenseObraDerivada 4.0
Internacional de Creative Commons.